

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789473872.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Også komponisten Kuhlau så jeg her for første gang. Han gjorde et godt indtryk på mig, da jeg først havde forsonet mig med, at han kun havde ét øje; men dette ene var så smukt, at man måtte sørge over, at der ikke var to i det ellers velformede ansigt. Han var gemytlig, ligefrem og havde et så godmodigt præg, at endog jeg indlod mig i spøg med ham. Han og Wexschall kom i passiar til langt ud på natten. Kuhlau var som bekendt en ven af druesaften, og i talens løb sad de og drak og drak således, at da Kuhlau endelig brød op for at gå, var det kendeligt, at den gode musikus havde drukket mere end vel var. Wexschall bemærkede dette og sagde: »Kom, jeg vil følge Dem hjem! Natten er smuk.« Han boede nemlig i Lyngby. Med ængstelse så jeg efter dem, da de vandrede op ad vejen, som dengang højnede sig temmelig stærkt, og jeg så, hvor besværligt det faldt Kuhlau at holdt takt med sin ledsager. De andre lo heraf, men jeg havde set for meget af sligt i mit hjem, til at jeg kunne få fat på den komiske side. Dagen efter kom den geniale Kuhlau atter, og idet han trådte ind i stuen, gik han hen til madam Wexschall, kyssede hende på hånden og sang:
81 »Wer niemals einen Rausch gehabt, Der ist kein braver Mann!«